

РЕШЕНИЕ

№ 4614

гр. София, 10.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 19.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **6922** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 – 161 ДОПК.

Образувано е по жалба на „МУРАКИ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез управителя В. А., срещу Ревизионен акт № Р-22220221005156-091-001 от 23.03.2022 г., издаден от М. Ц. М. – орган, възложил ревизията и Д. Д. Н. – ръководител на ревизията, в частта, потвърдена с Решение № 850 от 03.06.2022 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ /ДОДОП/ [населено място], относно установени допълнителни задължения за данък добавена стойност /ДДС/ по Закона за данъка върху добавената стойност /ЗДДС/ в общ размер на 24 300,92 лв. и лихви за забава в размер на 2 721,29 лв. и корпоративен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ за внасяне в размер на 5 600,94 лв., ведно с начислени лихви за забава в размер на 413,88 лв., или общо в размер на 33 037.03 лв.

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорения ревизионен акт поради съществено нарушение на процесуалните правила и неправилно приложение на закона. Поддържа, че в хода на ревизията са представени доказателства, които са достатъчни, за да обосноват реалност на доставките – фактури, договори, приемо-предавателни протоколи (ППП), доказателства за плащане и за отразяване на доставките в счетоводните регистри, за произход и транспорт на стоките. Изводите на приходните органи се основавали на съмнения и на косвени доказателства в нарушение на чл.3, чл.6 и чл.37 от ДОПК. Сочи, че в хода на насрещната проверка на доставчика „ИНКО БРАНДС“ ЕООД са изискани

доказателства единствено за 2021 г., но не и за 2020 г., поради което изводите в РД и РА не били подкрепени с доказателства. Визира противоречие с практиката на Върховния административен съд (ВАС), на Съда на Европейския съюз (СЕС) и на ЕСПЧ, като счита, че отказът на правото на приспадане на данъчен кредит (ДК) не може да почива на констатации относно предходни доставки. Поддържа наличие на последваща реализация към „ГЕМИУС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, като с процесния РА не била направена корекция на начисления от „МУРАКИ“ ЕООД данък. Излага твърдения, че спорните доставки са свързани с икономическата му дейност, тъй като представлявали символични подаръци – малка кутийка желирани бонбони за интернет потребители, които са се съгласили да участват в мащабно социо-демографско проучване на използването на различни медии в страната. На базата на тази представителна извадка от респонденти неговият клиент „ГЕМИУС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД изготвял ежесечно база данни, която продавал на медии: Б., Нова ТВ, Б., ТВ Е. и др. Оспорва доводите на приходните органи за отказ на правото на ДК поради „рисковия профил“ на доставчика. Твърди, че приходните органи не са доказали наличие на данъчна измама или злоупотреба, както и използването на документи с невярно съдържание. Излага подробни съображения за собствената си добросъвестност като търговец. Оспорва изводите на приходни органи по непризнаване на разходи за целите на ЗКПО и наличие на основания за корекция по чл.26, т.1 и т.2 от ЗКПО. Счита, че ревизиращият екип е превишил правомощията си като е коментирал целесъобразност на разходите и е въвел несъществуващо изискване за измерване на резултатите от тях. Излага подробни съображения в писмени бележки от 26.06.2023 г. и поддържа, че спазването от дружеството доставчик на трудовото и осигурително законодателство е ирелевантно за спора, тъй като получателят по доставките не отговаря за неговите действия, за което цитира актуална практика на СЕС и ВАС. Претендира за отмяна на РА и присъждане на разноски.

Ответникът Директор на ДОДОП [населено място] оспорва жалбата, чрез юрк. И.. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22220221005156-020-001 от 10.09.2021 г., издадена от М. Ц. М. - началник сектор “Ревизии” в отдел „Ревизии“ в Дирекция “Контрол” на ТД на НАП гр.В., е възложено извършването на данъчна ревизия на „МУРАКИ“ ЕООД от органи по приходите Д. Д. Н. (ръководител на ревизията) и М. С. А. за определяне на данъчните му задължения по ЗДДС за данъчни периоди от 01.01.2020 г. до 31.05.2021 г. и за корпоративен данък за 2020 г. в тримесечен срок, считано от датата на връчване на ЗВР на 13.09.2021 г. съобразно чл.114, ал.1 ДОПК, т.е. в срок до 13.12.2021 г. Със ЗИД на ЗВР от 10.12.2021 г. е удължен срокът на ревизията с два месеца съобразно чл.114, ал.2 ДОПК до 11.02.2022 г. Заповедите са издадени във формата по чл.113, ал.1 ДОПК и са връчени на задълженото лице по електронен път.

За доказване компетентността на възложителя на ревизията ответникът е представил Заповед №З-ЦУ-2872 от 10.09.2021 г. (л.24), с която Г. Д. – заместник изпълнителен директор на НАП, на основание чл.10, ал.9 от ДОПК е наредил служителите на ТД на НАП, посочени в Заповед № З-ЦУ-1659 от 05.05.2021 г. да осъществят данъчно-осигурителен контрол по отношение на лицата, посочени в приложение към

заповедта от 10.09.2021 г., за които компетентна ТД по чл.8 от ДОПК е ТД на НАП С.. Съгласно приложението към заповедта от 10.09.2021 г. ревизията на „МУРАКИ“ ЕООД следва да бъде възложена от ТД на НАП В..

Със Заповед № 3-ЦУ-1659 от 05.05.2021 г. на П. Д. - заместник изпълнителен директор на НАП, на основание чл.10, ал.9 от ДОПК, на основание чл.12, ал.6 ДОПК са определени органи по приходите, за които не се прилагат правилата на чл.7, ал.1 и чл.8 от ДОПК. Последните разпоредби на ДОПК уреждат компетентността на органите по приходите – обща по чл.7, ал.1 от ДОПК (актовете по този кодекс се издават от орган по приходите, съответно от публичен изпълнител, от компетентната териториална дирекция) и териториална по чл.8, ал.1 от ДОПК. Сред приходните органи от ТД на НАП В. са посочени: М. Ц. М. - началник сектор “Ревизии”, Д. Д. Н. – главен инспектор по приходите – РЕ и М. С. А. - главен инспектор по приходите

Съгласно Тълкувателно решение № 2 от 14.05.1991 г. по гр. д. № 2/1991 г., ОСГК на ВС: Административният орган трябва да е компетентен по материя, по място и по степен. Съответно на това некомпетентността може да бъде материална, териториална и по степен. Издадено при действието на З., посоченото ТР № 2/1991 г. възприема разбирането, че „при определени предпоставки по-горестоящият административен орган може и сам да издаде административния акт (вж. чл. 30, ал. 3 З.). С това обаче законът е очертал едно правомощие на по-горестоящия орган, действащ като контролен в производството по обжалване на вече издаден административен акт“. Според настоящия съдебен състав, този извод в ТР № 2/1991 г. на ВС е ценен с оглед допускане на възможност за „промени“, „изменение“ на компетентността „при определени предпоставки“ в случаите – определени в закон. В подкрепа на този извод е легалното определение за „административен орган“ по пар.1, т.1 от ДР на АПК, според което това е орган, който принадлежи към системата на изпълнителната власт, както и всеки носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон. Компетентността на административният орган е законово призната способност на даден орган да издаде точно определен административен акт - по материя, по място и по степен. След като тя произтича от закона, то отново законов нормативен акт може да уреди конкретни хипотези на промяна на компетентността. Такава законова разпоредба е чл.10, ал.9 от ЗНАП, в сила от 01.01.2021 г., според която при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции изпълнителният директор или оправомощено от него лице може със заповед да нареди служители от една териториална дирекция да осъществяват правомощията си по отношение на лица, за които съгласно правилата на чл.8 ДОПК компетентни са органите на друга териториална дирекция, включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа. Очевидно се касае до законоустановена възможност за промяна на териториалната компетентност по чл.8, ал.1 ДОПК и за възлагането ѝ на органи от „некомпетентна“ по чл.8, ал.1 от ДОПК териториална дирекция.

Тази възможност безспорно е приложима към ревизионното производство, в което разпоредбата на чл.112, ал.2, т.1 ДОПК урежда компетентност на възложители на ревизията, определена от териториалния директор на компетентната териториална дирекция. Няма спор, че съгласно чл.8, ал.1, т.1 от ДОПК компетентна ТД на НАП в случая е в [населено място]. Именно посочената териториална компетентност е променена в процесната ревизия на основание законовата възможност по чл.10, ал.9 ЗНАП. Това е сторено със Заповед № 3-ЦУ-2872 от 10.09.2021 г. на Г. Д. – заместник изпълнителен директор на НАП, чиято компетентност произтича от

Заповед №З-ЦУ-ОПР-9/21.05.2021 г. на изп. директор на НАП.

Възложителят на ревизията и ревизионния екип са органи по приходите, посочени в Заповед № З-ЦУ-1659 от 05.05.2021 г. като такива, спрямо които не се прилагат правилата по чл.7 и чл.8, ал.1 от ДОПК. В Заповед № З-ЦУ-2872 от 10.09.2021 г. изрично е записано контролните производства, каквото е ревизионното по аргумент от чл.110, ал.1 и ал.2 от ДОПК, да бъдат възложени от началници-сектори, посочени в Заповед № З-ЦУ-1659 от 05.05.2021 г., какъвто М. Ц. М. безспорно е.

По изложените съображения и при изпълнение на визираните законови предпоставки съдът приема, че процесната ревизия е възложена от компетентен териториален орган по приходите.

Валидността на електронните подписи на приходните органи, подписали ЗВР, РД и РА, не се оспорва от жалбоподателя.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/

№Р-22220221005156-092-001/25.02.2022 г., връчен електронно на 25.02.2022 г. В срока и по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК ревизираното лице не е подало възражение срещу констатациите на доклада.

Ревизията приключва с РА №Р-22220221005156-091-001 от 23.03.2022 г., издаден от М. Ц. М. – орган, възложил ревизията и Д. Д. Н., на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията.

С оспорения РА са установени допълнителни задължения по ЗДДС в общ размер на 24 300,92 лв. и лихви в размер на 2 721,29 лв., произтичащи от извършени корекции на декларираните от дружеството резултати за данъчни периоди от м. 05.2020 г. до м. 07.2020 г. и от м. 10.2020 г. до м. 05.2021 г., вследствие на отказано на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 6 от ЗДДС право на данъчен кредит по всички фактури, издадени от „ИНКО БРАНДС“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК] и непризнато право на приспадане на ДДС на основание чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС по фактури, издадени от „ПЛАНТИКА“ ООД, с ЕИК[ЕИК], „ВАМКО“ ООД, с ЕИК[ЕИК], „ХОУМ ГАРДЕН ТТ“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], „ЮСК БУЛ“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК] „СЕВЪН СИИДС“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК] и „ТЕХНОПОЛИС БЪЛГАРИЯ“ ЕАД с ЕИК[ЕИК] с мотива, че доставките по тях не са свързани с икономическата дейност на жалбоподателя.

Установен е и допълнителен корпоративен данък в размер на 5 600,94 лв., в резултат на извършено на основание чл. 26, т. 1 и т. 2 от ЗКПО увеличение на декларирания от дружеството финансов резултат през ревизирания период /2020 г./ със сумата на начислени разходи по фактурите, издадени от гореописаните доставчици, ведно с начислените лихви за забава в размер на 413,88 лв.

При ревизията е констатирано, че „ИНКО БРАНДС“ ЕООД е deregистрирано по ЗДДС, поради установени обстоятелства по реда на чл. 176 от ЗДДС във връзка с извършени данъчни нарушения. Дружеството е издирвано многократно от органите по приходите, за което свидетелствали многобройните публикувани съобщения за връчване на документи по реда на чл. 32 от ДОПК в интернет страницата на агенцията по приходите, включително и за връчване на акта за deregистрация от 22.02.2021 г.

От „ИНКО БРАНДС“ ЕООД в хода на ревизията са представени - копия на фактури №0... 22/11.01.2021 г., №0... 23/04.02.2021 г. и №0... 24/19.02.2021 г. с предмет на доставка – „бонбони дропс“ и „аванс по договор“, три вносни бележки за внесени в полза на „ИНКО БРАНДС“ ЕООД парични средства в брой в общ размер на 850_002,80 лв. по банкова сметка [банкова сметка] в „БАНКА ДСК“ АД,

инвойс/фактури и международни товарителници за покупка на стоки /захарни изделия/ от дружества установени на територия на ЕС и договори за наем на недвижими имоти /четири апартамента/, находящи се в: [населено място], кв. „Т., [улица]; [населено място],[жк], комплекс „Г. Р.“, вх. Д, ет. 2, ап. 201 Д, ведно с паркомясто №12Н, [улица]; [населено място],[жк]– Запад, [улица], ет. 3, ап. 28 и [населено място], кв. „Мотописта П“, [улица], ет. 5, ап. 20, и автомобил ФОРД Р., с рег. [рег.номер на МПС] .

Констатирано е, че липсват съпроводителни документи към процесните фактури, в т. ч. договори, анекси, оферти, поръчки, заявки, приемо-предавателни протоколи или други документи, установяващи мястото/обекта, на който са доставени стоките, не била предоставена информация за лицата, участвали в товаро-разтоварните работи, липсвала водена между страните търговска кореспонденция и документи, съставени във връзка с транспорта на стоките. Установено е, че в „ИНКО БРАНДС“ ЕООД няма наети лица по извънтрудови правоотношения, а за тези, назначени по трудови договори /общ две лица за периода на доставките/, не са внасяни дължимите данъци и задължителни осигурителни вноски. Липсвали също така доказателства за наличието на материално-техническа обезпеченост, необходима за изпълнение на доставките, тъй като от прекия доставчик били ангажирани единствено договори за наем на жилищни апартаменти и офис, а не на складови или търговски площи.

Ревизорите са приели за недоказани и плащанията по доставките, като са съобразили, че представените от името на „ИНКО БРАНДС“ ЕООД вносни бележки са за извършени преводи по банкова сметка /[банкова сметка]/ в „БАНКА ДСК“ АД, каквато дружеството не притежава.

За доказване на спорните доставки от „ИНКО БРАНДС“ ЕООД в хода на ревизията ревизираното дружество представило копия от спорните фактури с приложени към тях два фискални бона, за които приходните органи приели, че са със спорна автентичност предвид факта, че прекият доставчик не е притежавал фискално устройство с № на ФУ ЕД070528 и № на ФП 44080528, посочени в процесните касови бележки и три вносни бележки за наредени парични средства по сметка [банкова сметка], описани по-горе. В този случай отново липсвали съпроводителни документи, доказателства за извършен транспорт и плащане по доставките, водена търговска кореспонденция и др.

При така изложената фактическа обстановка, след анализ на събраните при ревизията доказателства, органите по приходите са приели, че фактурите, издадени от „ИНКО БРАНДС“ ЕООД не документират реално извършени доставки на стоки. За тяхното доказване било необходимо както доставчикът, така и получателят да притежават документи, удостоверяващи реалното изпълнение на доставките. Формиран е извод, че с фактурирането на спорните доставки е създадена една правна привидност, целяща единствено постигане на данъчно предимство, изразяващо се в неоснователно приспадане на данъчен кредит по доставки, които не са извършени въобще.

Предвид установените факти, на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 6 от същия закон, с РА на жалбоподателя е отказано правото на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 23 451,25 лв., по всички фактури издадени от „ИНКО БРАНДС“ ЕООД.

Отделно от горното, в хода на ревизията е констатирано, че ревизираното дружество е ползвало право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от „ВАМКО“ ООД, „ПЛАНТИКА“ ООД, „ХОУМ ГАРДЕН ТТ“ ЕООД, „ЮСК БУЛ“ ЕООД,

„СЕВЪН СИИДС“ ЕООД и „ТЕХНОПОЛИС БЪЛГАРИЯ“ ЕАД с предмет на доставка „стол и амбалаж“, „посадъчен материал, озеленяване“, „декоративна растителност“, „континентално легло“, „тревна смеска“ и „тв стойка“, които не са свързани с икономическата дейност на жалбоподателя. Предвид това на основание чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС с РА на „МУРАКИ“ ЕООД е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер общо на 849,67 лв. по всички фактури, издадени от цитираните дружества.

Във връзка с констатациите в частта по ЗДДС и на основание чл. 26, т. 1 и т. 2 от ЗКПО при ревизията е увеличен декларираният финансов резултат за данъчен период 2020 г. с разходите по фактурите, издадени от „ИНКО БРАНДС“ ЕООД, „ВАМКО“ ООД, „ПЛАНТИКА“ ООД, „ХОУМ ГАРДЕН ТТ“ ЕООД, „ЮСК БУЛ“ ЕООД, „СЕВЪН СИИДС“ ЕООД и „ТЕХНОПОЛИС БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, за които е прието, че не са свързани с дейността на дружеството и не са документално обосновани. В резултат на извършената корекция, декларираната от дружеството данъчна печалба в размер на 53 239,11 лв. е увеличена на 109 248,51 лв., като е определен допълнително корпоративен данък за внасяне в размер на 5 600,94 лв., ведно с лихва за забава в размер на 413,88 лв.

Ревизионният акт е връчен електронно на 24.03.2022 г. и оспорен по административен ред с жалба вх. № 53-06-2830 от 01.04.2022 г. Срокът за произнасяне по чл.155, ал.1, вр. чл.146 ДОПК, е до 07.06.2022. В този срок е постановено Решение № 850 от 03.06.2022 г. на директора на ДОДОП С., с което РА е частично е потвърден, в която част и съгласно чл.156, ал.1 ДОПК е предмет на съдебния контрол за законосъобразност.

Решаващият орган е споделил изложените в РА доводи, като е приел, че съдържашите се по преписката документи не доказват извършването на реални доставки от „ИНКО БРАНДС“ ЕООД. Изложил е съображения, че по отношение на продажбата на стоки, каквито в случая се явяват доставките от „ИНКО БРАНДС“ ЕООД, се търсят данни за възможността доставчикът да изпълни доставката, т. е. наличието на конкретния вид и количество стока, обект на продажба, както и доказателства за съхранение, транспорт и предаване на същата. В конкретния случай, общата преценка на събраните документи и установените в хода на ревизията факти и обстоятелства водела до извода, че се касае за фактури, издадени без да са налице реално развили се търговски взаимоотношения между жалбоподателя и конкретния доставчик „ИНКО БРАНДС“ ЕООД. Доказването на реална доставка на стоки изисквало установяване на обстоятелствата, че доставчикът е разполагал със стоки от същия вид и количество като фактурираните, както и че това количество физически е предадено на получателя. Установяването на реалното, физическото съществуване на фактурираната стока, съответно нейното предаване на получателя, предполагало изследването за *предходните и последващите продажби*, за съхранението и транспортирането на стоката, заприхождаването ѝ при получателя и т. н., каквито документи в конкретния случай не били представени.

Посочено е в решението, че фактурите, по които се претендира право на данъчен кредит, не са изготвени в съответствие с изискването на чл. 114, т. 9 от ЗДДС, тъй като не съдържат изчерпателна и достатъчна информация

относно индивидуалните белези /конкретно описание на бонбоните по вид, техните количества и единична цена/ и начина на изпълнение на процесните доставки, поради което и за признаване на правото на данъчен кредит по тези фактури не била изпълнена императивно изискуемата от закона предпоставка по чл. 71, т. 1 от ЗДДС.

Горестоящият орган е обсъдил приложените към жалбата по административен ред и представени от прекия доставчик копия на инвойс/фактури и ЧМР за покупка на захарни изделия от чужбина, но е приел, че същите касаят извършени вътреобщностни придобивания /В./ в предходни данъчни периоди, през които „ИНКО БРАНДС“ ЕООД е декларирало облагаеми доставки към други дружества, установени на територията на страната. Липсата на индивидуализиращи данни досежно доставените бонбони по спорните фактури не позволявала тяхното обвързване със стоките от декларираните от доставчика В. в предходните данъчни периоди. В допълнение е съобразена липсата на аналитична отчетност на стоките, отчитаща входящи и изходящи количества, което водело до пряка невъзможност да се установи тяхното движение чрез наличието на надлежна одитна следа. Изложени са мотиви, че при липса на облагаема доставка, практически е изключена добросъвестността на получателя, който, като страна по договора, знае или би трябвало да знае, че не е получил реално определена стока и/или услуга. Посочено е в решението, че фактурата, която не документира реално осъществена облагаема доставка на стоки, е с невярно съдържание, поради което издаването и използването от получателя за упражняване на право на данъчен кредит на фактура с невярно съдържание можело да се счита за част от данъчна измама, за което се позовава на Решения на СЕС от 07.12.2010 г. по дело С-285/09, т. 49 и Решение по дело С 454/98, т. 62. Възползвайки се от правото си на данъчен кредит, посредством т. нар. „нередовни фактури“, жалбоподателят се стремил към неправомерно облагодетелстване, поради което в случая било налице изключението, визирано в заключението по т. 1 от Решение от 21.06.2012 г. по съединени дела С-80/11 и С-142/11.

Решение № 850 от 03.06.2022 г. е съобщено на 06.06.2022 г. Жалбата вх.№ 53-04-481 от 08.06.2022 г., по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в срока по чл.156, ал.1 от ДОПК, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

При служебната проверка по чл.160, ал.2 ДОПК съдът констатира, че оспореният ревизионен акт е издаден от компетентни по смисъла на чл.119, ал.2 ДОПК органи по приходите и при спазване на установената форма по чл.120, ал.1 ДОПК. Противно на твърденията на жалбоподателя, в хода на ревизионното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Не се установяват твърдените нарушения на чл.3, ал.2 и ал.3, чл.6, ал.3 и чл.37, ал.1 от ДОПК, които разпоредби установяват общите принципи на обективност, добросъвестност и служебно събиране на доказателства, които в случая не са накърнени. Спорът между страните е изцяло правен – относно наличието на основания за отказ

на претендираното право на ДК по чл.6, вр. чл.68, ал.1, т.1 и чл.69, ал.1, т.1 от ЗДДС, по чл.70, ал.1, т.2 от ЗДДС и по чл.26, т.1 и т.2 от ЗКПО.

Наличието на реална доставка е материалноправно изискване за признаване правото на ДК, респ. липсата на доставка е основание да се откаже това право поради нарушение на основни принципи на системата на ДДС – наличие на реална икономическа дейност и данъчен неутралитет, който цели да освободи от данъчна тежест единствено реалните стопански дейности. Именно в тази връзка, като обстоятелства, указващи на липса на реална икономическа дейност съдът намира за правилни и обосновани доводите на приходните органи, които са косвено указание за липса на реална дейност при спорните участници в търговския оборот - липса на наети лица, липса на данни за наети офиси или други помещения за осъществяване на стопанска дейност. Всички тези обстоятелства са указание, че търговските субекти не осъществяват реална икономическа дейност, като предпоставка за признаване на правото на данъчен кредит.

Понятието „доставка на стоки“ по смисъла на чл.14, пар.1 от Директива 2006/112/ЕО не се отнася до прехвърлянето на собственост в предвидените от приложимото национално право форми, а включва всяка сделка по прехвърляне на материална вещь от определено лице, което овластява друго лице с цел да се разпорежда фактически с нея като собственик. Дали това овластяване е резултат на прехвърляне на собственост или на учредяване на вещно право или е резултат на предаване на стоката от името и за сметка на доставчика като лице, което само я държи или я владее или което действа като комисионер (арг. от чл.14, § 2, б. в) от Директивата) или на прехвърляне на рисковете и ползите по повод стоката без фактическото ѝ предоставяне в държане, е въпрос на конкретния механизъм на всяка от спорните доставки, така както е претендиран от субектите по сделката или се установява от съвкупната преценка на релевантните доказателства за всяка конкретна операция.

Принципно вярна е тезата на жалбоподателя, че по отношение на отделни обстоятелства, като напр. наличието на наети лица, практиката на СЕС не изисква знание у получателя по доставките, но същата е категорична, че Директива 2006/112/ЕО и принципът на данъчен неутралитет допускат националната юрисдикция да провери въз основа на цялостна преценка на всички обстоятелства по случая дали *самият издател* на фактурата е извършил въпросната сделка, като вземе предвид всички обстоятелства по случая (т.50 и т.53 от решение на СЕС от от 06.09.2012 г. по дело С-324/11 „G. T.“).

Изцяло в доказателствена тежест на ревизираното лице е да докаже твърдения от него, благоприятен положителен факт от обективната действителност, за наличие на реални доставки на стоки и услуги. Основание за този извод се намира, както в общата процесуална разпоредба на чл.154, ал.1 ГПК, така и в практиката на СЕС - т.37 от решение на СЕС от 18.07.2013 г. по дело С-78/12 „Е.-К“: лицето, което иска да приспадне ДДС, следва да докаже, че отговаря на предвидените условия за това.

Според даденото от СЕС тълкуване изводите за наличие на реални доставки на стоки или услуги, респ. липсата им, както и данните за знание у

получателя за извършена от някой от доставчиците по веригата измама, следва да се направят въз основа на „обективни факти“ - факти и обстоятелства от обективната действителност, при съвкупната преценка които може да се направи извод в подкрепа на едната или другата теза при общото разпределение на доказателствената тежест по чл.154, ал.1 ГПК и чл.170, ал.1 АПК. Такива обективни факти са всички онези доказателственорелевантни факти (според националната терминология), които стоят в определена връзка на зависимост с факт, релевантен за спорното право и поради тази си връзка, те са едно указание, че този факт се е осъществил. За разлика от правнорелевантните факти, които са определени в правната норма като предмет на доказване, доказателствените факти не са нормативно определени, защото изначално не е ясно кой факт може да се окаже във връзка на зависимост с правнорелевантен факт или кой факт може да бъде индичия, улика, мълчаливо да свидетелства относно осъществяването на правнорелевантен факт. Именно в тази връзка, а не като правнорелевантни факти, могат да се поставят въпросите и е относимо изследване на произхода на стоката, на съхранението, движението и приемо-предаването ѝ, защото всеки един от тези факти може да има доказателствено релевантно значение за спорния въпрос относно реалността на доставките съобразно твърдения от страните механизъм на настъпването им. Доводите на жалбоподателя за ирелевантност на тези обстоятелства са неоснователни.

Безспорно, нито правният способ на прехвърляне на собствеността върху стоките, нито произходът им, са елементи от фактическия състав на понятието за реалност на доставките на стоки. Но всеки един от тези факти е доказателствено релевантен и може „мълчаливо да свидетелства“ относно реалното фактическо положение, доколкото само реално осъществилите се стопански операции, свързани с реална икономическа дейност по реални доставки на стоки и услуги, използвани в действителната икономическа дейност на лицето, са релевантни към спорното право на приспадане на ДК.

Директива 2006/112/ЕО и принципът на данъчен неутралитет допускат националната юрисдикция да провери въз основа на цялостна преценка на всички обстоятелства по случая дали **самият издател** на фактурата е извършил въпросната сделка, като вземе предвид всички обстоятелства по случая (т.50 и т.53 от решение на СЕС от от 06.09.2012 г. по дело C-324/11 „G. T.“). Това предполага съвкупна преценка на всички фактически обстоятелства, които са специфични за всеки случай и зависят от процесуалната активност на страните по него. Националният съд следва да определи във всеки отделен случай в зависимост от фактите по делото дали е налице прехвърляне на правото на разпореждане със съответната вещ като собственик (т.34 от решение на СЕС от 18.07.2013 г. по дело C.78/12 E.-K EOOD) и в съответствие с националните правила на доказването да направи обща преценка на всички доказателства и фактически обстоятелства по спора (т.37 от същото решение), за целта на която преценка може да вземе предвид данни **относно предхождащи или следващи доставки** (т.38 от същото решение), като част от обективните данни за наличие или не на реални доставки. Когато документите, представени от получателя по спорните

доставки, също разкриват нередовности, това следва да бъде отчетено при извършване на общата преценка на всички доказателства и фактически обстоятелства в главното производство от националната юрисдикция (т.57 и т.63 от решение от 31.01.2013 г. по дело С-643/11 „ЛВК-56“ ЕООД).

По изложените съображения съдът намира за неоснователни възраженията на жалбоподателя, че отказът на ДК не може да почива на констатации относно предходни доставки, както и, че приходните органи не са доказали данъчна имама или злоупотреба. Решението на директора на ДОДОП С. съдържа подробни мотиви в тази насока, които съдът споделя като правилни и обосновани.

Предмет на спорните фактури, издадени от „ИНКО БРАНДС“ ЕООД са с предмет:

№00..16 от 20.10.2020 г. бонбони 100 грама 1884 броя на единична цена от 1.10 лв. и бонбони 1 кг – 1280 броя на единична цена 3.60 лв., обща стойност 6680.40лв. без ДДС;

№00..17 от 26.10.2020 г. бонбони 1 кг – 1860 броя на единична цена 3.60 лв., обща стойност 6696 лв. без ДДС;

№00..18 от 04.11.2020 г. бонбони – С&Н drops 850 броя, единична цена 5.25 лв., обща стойност 4250 лв. без ДДС;

№00..19 от 05.11.2020 г. бонбони – С&Н drops 780 броя, единична цена 5.25 лв., обща стойност 4095 лв. без ДДС;

№ 00..20 от 13.11.2020 г. с предмет аванс за сумата от 20 000 лв. с ДДС;

№00..21 от 18.12.2020 г. бонбони – С&Н drops 5556 броя, единична цена 5.25 лв., обща стойност 29 169 лв. без ДДС;

№00..22 от 11.01.2021 г. бонбони – С&Н drops 1530 броя, единична цена 5 лв., обща стойност 8032.50 лв. без ДДС;

№00..23 от 04.02.2021 г. бонбони – С&Н drops 4900 броя, единична цена 5 лв., обща стойност 24500 лв. без ДДС;

№00..24 от 19.02.2021 г. аванс по договор на стойност 33 833.33 лв. без ДДС.

В хода на ревизията, на 15.10.2021 г., от прекия доставчик са представени: фактури, счетоводни справки, вносни бележки за плащания, договори за наем, ЧМР за транспортни услуги, договор за наем на МПС, фактури за гориво, както и писмени обяснения на управителя, според които предмет на дейност на дружеството е търговия на едро със захарни изделия, *която осъществява на адрес в [населено място]*.

Относно прекия доставчик „ИНКО БРАНДС“ ЕООД са представени: фактури за транспортни услуги с изпращачи от Република Х., Полша (л.218, гърба на л.222), от Румъния (гърба на л.221 и на л.225, л.227), фактури за закупени бисквити, солени пръчици, бонбони сладкарски изделия, чипс (л.219-229); договор за наем от 02.12.2019 г. на помещение за офис с квадратура от 40 кв.м., находяща се в [населено място], [улица]; договор от 10.04.2020 г. за наем на апартамент в [населено място],[жк]; договор от 08.05.2020 г. за наем на офис в [населено място], „М. ливади“, [улица]; договор от 09.09.2020 г. за наем на тристраен апартамент в [населено място], [улица]; транспортни документи (л.238-245); договор от 03.02.2020 г. за наем на МПС.

Според обяснение на управителя на „МУРАКИ“ ЕООД, дадено в хода на ревизията (л.386 от делото) основна дейност на дружеството е

покупко-продажба на права върху кино и телевизионни продукции на едни от най-големите европейски киностудия, а също и набиране на представителна извадка от над 2000 човека, на база на която една от най-големите онлайн компании за интернет проучвания дава своите резултати. Дейността на дружеството се извършва от управителя В. А. А. без други наети лица. Обяснено е, че закупените от „ИНКО БРАНДС“ ЕООД кутии с бонбони са раздавани като награди на различни хора за включването им в панела (представителна извадка) за извършване на проучвания. Стоката е получавана от отделна, малка постройка – склад в [населено място], [улица], от лице за контакт К., лично от управителя на „МУРАКИ“ ЕООД В. А. с личен автомобил. Раздаването на бонбоните е ставало *в деня на получаване на стоката*, като евентуални нераздадени количества остават в автомобила и са раздавани на следващия ден.

Според обяснение на управителя на „МУРАКИ“ ЕООД, дадено в хода на ревизията (л.168 от делото) през 2020 г. най-голям размер на приходите на дружеството идват от „ГЕМИУС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, което определя и неговата основна дейност: изграждане, набиране, поддържане, „изчистване“ и „премерване“ на социо-демографски онлайн панели. Към ревизираното дружество са издадени фактури от негови възложители с предмет: услуги и анализи по изпълнение на кампания за поведенческо таргетиране на потребители (уеб и социални медии), доразвитие на дигитален софтуер за онлайн дистрибуция на филми със субтитри и дублирани версии, дигитална маркетингова стратегия и интернет промоционален план, закупуване на онлайн рекламно пространство за кампании в сайтове, проучване и анализ на излъчвани по телевизията материали, изготвяне, поддръжка и администриране на уеб страница, набиране на социо-демографски панел в Р.С. М. по проект на Г., изчистване и премерване на на социо-демографски панел в Р.С. М. по проект на Г., изпълнение на услуга поведенческо таргетиране по европейски проект и др. под. (л.191 – 198 от делото).

Представено е споразумение от 01.03.2020 г. за набиране и поддържане на панел в България, сключено между „ГЕМИУС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД (Г.) като възложител и „МУРАКИ“ ЕООД като изпълнител. Според документа Г. се занимава с онлайн маркетингови изследвания, за което притежава патентована методика и технологии, и желае да разшири обхвата на дейностите си на българския пазар. Г. е заявил желание да ангажира изпълнителя за набиране на панел от български интернет потребители и да използва данните за активността на членовете на този панел, за да предлага патентованите си изследвания на българския пазар. Изпълнителят е приел да работи върху набирането на панели за онлайн изследвания и ще предостави пълен набор консултантски услуги по всички аспекти на набирането и управление на панела, задържането на неговите членове и спазването на съответните стандарти. Изпълнителят се е задължил да набере и поддържа панел от български интернет потребители, който се състои от 1000 до 2000 членове и да го поддържа за срока на споразумението. Договорено е възнаграждението да зависи от размера на панела и да се начислява въз основа на суми в таблица 1 – по 10 лв. на панелист месечно.

„МУРАКИ“ ЕООД е издало на „ГЕМИУС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД следните

фактури: №00..265 от 01.07.2020 г. с предмет разходи по преговори в А. и ДО 2601 лв.; №00..266 от 02.08.2020 г. с предмет набиране на социодемографски представителна извадка от хора (панел) 1 брой съгласно договор и ДО 13 046 лв. и други с предмет: наем на автомобил, разходи за преговори в А.. Представени са и фактури, издадени от „МУРАКИ“ ЕООД към други негови възложители (л.315-316).

При тези данни по делото и противно на твърденията на жалбоподателя процесните фактури, издадени от „ИНКО БРАНДС“ ЕООД, не са придружени с документи относно приемо-предаване на стоката по смисъла на чл.14, пар.1 от Директива 2006/112/ЕО. Въпреки, че две от фактурите са с предмет аванс и аванс по договор, не са представени договор или друг търговски документ, в който страните да са уредили търговските си отношения. Обосновани са изводите на приходните органи, че тази фактури нямат изискуемото съдържание по чл.114, ал.1, т.9 ЗДДС съобразно задължението на лицето по чл.242 от Директива 2006/112/ЕО - всяко данъчнозадължено лице води достатъчно подробна отчетност за прилагания ДДС и за неговия контрол от данъчните органи. Процесните стоки – бонбони не са индивидуализирани с никакви конкретни техни характеристики (извън посочено в някои от фактурите тегло), което пречатства възможността на счетоводно проследяване на тяхното реално движение. При липса на приемо-предавателни протоколи или всякакъв друг придружаващ документ, който отразява реално фактическо действие по прехвърляне на материална вещь от определено лице, което овластява друго лице с цел да се разпорежда фактически с нея като собственик, изцяло недоказано остава реалната доставка на стоки по процесните фактури. Дори да се възприеме тезата на жалбоподателя, че бонбоните са били необходими за последваща реализация във връзка с договора с „ГЕМИУС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, то по делото липсват доказателства, от които да се направи категоричен и несъмнен извод в тази насока. Това е така, тъй като процесните бонбони не са индивидуализирани, за тяхното „раздаване“ липсват доказателства и каквито и да било документи за връзката им с дейността в полза на Г..

Процесните фактури отразяват значителни количества бонбони, поради което съдът намира за нелогично обяснението на управителя на „МУРАКИ“ ЕООД, че „раздаването“ е извършвано в рамките на един ден – веднага след получаването им. Нелогично е в един ден да са набрани участници в изследване, съответни като брой на „закупените“ от „ИНКО БРАНДС“ ЕООД бонбони.

Не съответстват на писмените доказателства по делото и обясненията на ревизираното дружество, че стоката е вземана от склад в [населено място], [улица], тъй като за този адрес е предоставен договор за наем от 02.12.2019 г. на помещение за офис с квадратура от 40 кв.м. Нелогично е обяснението на управителя на „ИНКО БРАНДС“ ЕООД, че от подобно помещение може да се осъществява търговия на едро със захарни изделия, каквото общо и неопределено е и обяснението, че тази дейност се осъществява в „гр.С.“. Другите договори за наем на прекия доставчик касаят жилищни имоти и за тях няма и твърдения, че са използвани за „търговия на едро“.

Процесните стоки не могат да се обвържат и с конкретни предходни доставки

на „ИНКО БРАНДС“ ЕООД, в какъвто смисъл са ангажирани транспортни документи.

Съвкупната преценка на всички изложени факти и обстоятелства навежда на извод, че спорните фактури не обективират реални доставки на стоки – липсват всякакви данни за осъществено приемо-предаване – на конкретно място и между конкретни физически лица като представители на търговците. Липсват данни за съхранение при прекия доставчик на значителни количества хранителни стоки, които имат специфичен режим на разпространение съгласно Закона за храните, а именно при стриктен контрол от страна на Българската агенция по безопасност на храните. Обоснован е изводът на приходните органи, че търговец, който полага дължимата грижа към делата си, дължи преценка относно надеждността на контрагентите си и при съмнение за това, би могъл да избере друг стопански субект (т.59 от Решение от 21 юни 2012 г. по съединени дела С-80/11 и С-142/11). При тези обективни данни информацията на прекия доставчик, че не разполага с наети лица, макар и косвено, потвърждава изводите, че този стопански субект не осъществява реална икономическа дейност, респ. издадените от него фактури не обективират реални доставки на стоки.

Участието на жалбоподателя в документално оформление на отношенията, без на същите да съответстват реални стопански операции, е указание за неговата недобросъвестност. Когато липсата на доставка произтича от собствените действия на получателя по доставката, същият е невъзможно да не знае, че доставката е недействителна, поради което не е необходимо да се установява и допълнителен елемент на злоупотреба или измама с ДДС, както необосновано се поддържа в жалбата.

Следва да се сподели като правилно становището на приходните органи, че правото на приспадане на ДК по принцип е свързано с действително извършване на облагаема доставка и упражняването на това право не обхваща ДДС, само защото е начислен във фактура (т.30 от решение по дело С-642/11 С.).

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че наличието на плащане е достатъчно за установяване на реалност на доставката. Всички установени по делото факти и обстоятелства подлежат на съвкупна преценка и обсъждане, като плащането е единствено косвено указание за реално разместване на материални блага. Още повече, че в случая плащането е извършено по банкова сметка, която не е собствена на „ИНКО БРАНДС“ ЕООД. Обясненията на жалбоподателя защо е сторено това, освен нелогични, са и неподкрепени с доказателства.

Ирелевантни за предмета на спора са доводите в жалбата по приложението на чл.177 от ЗДДС.

Константна е практиката, че при липса на облагаема сделка двете страни не се третират непременно еднакво и в съответствие с чл.203 от Директива 2006/112/ЕО издателят на фактурата дължи начисления в нея ДДС и при липса на облагаема сделка (т.54 от Решение на СЕС от 13 март 2014 г. по дело С-107/13, „Фирин“ ООД). Ето защо са неоснователни доводите на жалбоподателя за липса на корекция по издадените от него към негови възложители фактури, още повече, че в случая не се установява по

категоричен начин последваща реализация на спорните стоки.

Противен извод не следва от приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза (ССЕ), която е установила, че спорните фактури са редовно осчетоводени при жалбоподателя. Счетоводството е производно и отразяването в него на първични счетоводни документи, които не отразяват действителна стопанска операция, не обосновава реалност на доставките. Вещото лице не е установило счетоводни данни за последващи доставки с предмета на тези фактури, както и сходни покупки от страна на доставчика (стр.11 от експертизата, л.444 от делото). Експертизата потвърждава липсата на документи с кои аспекти на основната дейност на ревизираното лице са изразходвани „закупените стоки“, напр. протоколи за проведени мероприятия – кога, къде от кого са проведени, колко са участниците, какво количество от спорните стоки е раздадено.

Съвкупната преценка на всички тези обстоятелства правилно и обосновано е навела приходните органи на извод за липса на реални доставки на стоки по фактурите, издадени от „ИНКО БРАНДС“ ЕООД като материалноправно изискване за признаване на правото на ДК. Отказът на претендираното право на ДК не се основава единствено на липсата на кадрова обезпеченост на доставчика или на неговия „рисков профил“, а на обективна и безпристрастна преценка на всички установени в хода на ревизията факти и обстоятелства. В потвърждаващото решение на ДОДОП С. са изложени правилни мотиви относно наличието на обективни данни за знание у жалбоподателя за наличие на данъчна измама, които се споделят от съдебната инстанция и не следва да се преповтарят.

Дължимо е отхвърляне на оспорването в тази му част.

При липса на изложени в жалбата конкретни доводи относно другите потвърдени спорни задължения по РА, съдът намира за правилни извършените корекции през данъчни периоди от м. 05.2020 г. до м. 07.2020 г. и м. 10.2020 г., в резултат на отказано на основание чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС право на данъчен кредит по фактурите, издадени от „ВАМКО“ ООД, „ПЛАНТИКА“ ООД, „ХОУМ ГАРДЕН ТТ“ ЕООД, „ЮСК БУЛ“ ЕООД, „СЕВЪН СИИДС“ ЕООД и „ТЕХНОПОЛИС БЪЛГАРИЯ“ ЕАД - стоките или услугите са предназначени за за дейности, различни от икономическата дейност на лицето. Липсата на връзка между предмета на тези фактури и основния предмет на дейност на ревизираното дружество се потвърждава и от приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза. Според експерта, тези доставки не са пряко свързани с основната дейност на дружеството – жалбоподател. Съгласно поясненията на в.л. Ю. Я. в о.с.з. на 19.06.2023 г. счетоводните записи при жалбоподателя на тези фактури „вземане на дружеството от собственик“ означава, че не е за целите на дружеството, а за лични цели. Други фактури са осчетоводени като „разход за външни услуги“ или „разход за материали“, т.е. като свързани с основната дейност на дружеството, но предметът им не съвпада с тази дейност и вещото лице не е открило данни за последваща реализация, напр.: декоративна растителност, тревна смес, ТВ стойка, сетол и амбалаж, К. – легло 9 броя.

Предвид факта, че в случая жалбоподателят не е представил конкретни доказателства каква е връзката между закупените от горесцитираните

дружества стоки с икономическата дейност на „МУРАКИ“ ЕООД, то основателно органите по приходите са му отказали правото на приспадане на данъчен кредит по спорните фактури в размер на 849,67 лв. Дължимо е отхвърляне на оспорването и в тази му част.

Съобразно изложените мотиви в частта по ЗДДС, правилно органите по приходите са стигнали до извода, че отчетените разходи по спорните фактури не следва да се признават за данъчни цели, като на основание чл. 26, т. 1 и т. 2 от ЗКПО с техния размер е преобразуван счетоводния финансов резултат 2020 г.

Разпоредбите на чл. 26, т. 1 и т. 2 от ЗКПО уреждат императивни основание за непризнаване на определени разходи за данъчни цели. Сред тях са разходите, несвързани с дейността, както и такива, които не са документално обосновани по смисъла на чл.10, ал.1 от ЗКПО.

По отношение на спорните доставки от „ИНКО БРАНДС“ ЕООД, „ВАМКО“ ООД, „ПЛАНТИКА“ ООД, „ХОУМ ГАРДЕН ТТ“ ЕООД, „ЮСК БУЛ“ ЕООД, „СЕВЪН СИИДС“ ЕООД и „ТЕХНОПОЛИС БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, настоящият състав споделя изложените в частта по ЗДДС мотиви за липса на реално извършени доставки на бонбони и отчетни разходи за покупка на стоки, несвързани с дейността на дружество. Предвид това, основателно е преценено, че отчетените разходи по процесните фактури не следва да се признават и за данъчни цели по ЗКПО.

В резултат на тези изводи, законосъобразно се явява и извършеното преобразуване на счетоводния финансов резултат за 2020 г. по реда на чл. 26, т. 1 и т. 2 от ЗКПО.

Възражението на жалбоподателя, че в хода на насрещната проверка на „ИНКО БРАНДС“ ЕООД са изискани доказателства единствено относно 2020 г., но не и за ревизираните периода от 2021 г., не може на самостоятелно основание да доведе до незаконосъобразност на РА. Както в хода на ревизията, така и при оспорването по административен и съдебен ред, жалбоподателят е имал възможност да ангажира относими доказателства съобразно носената от него доказателствена тежест, но такива не са представени.

По изложените доводи и на основание чл.160, ал.1 ДОПК е дължимо изцяло отхвърляне на оспорването.

При този изход на спора и на основание чл.161, ал.1 ДОПК на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение съобразно обжалваемия интерес от 33 037.03 лв. или възнаграждение в размер на 3292.96 лв. съгласно чл.8, ал.1, вр. чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1 / 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ИЗЦЯЛО жалбата на „МУРАКИ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез управителя В. А., срещу Ревизионен акт № Р-22220221005156-091-001 от 23.03.2022 г.,

издаден от М. Ц. М. – орган, възложил ревизията и Д. Д. Н. – ръководител на ревизията, в частта, потвърдена с Решение № 850 от 03.06.2022 г. на директора на ДОДОП [населено място], относно установени допълнителни задължения за ДДС в общ размер на 24 300,92 лв. и лихви за забава в размер на 2 721,29 лв. и за корпоративен данък по ЗКПО за внасяне в размер на 5 600,94 лв., ведно с начислени лихви за забава в размер на 413,88 лв., или общо в размер на 33 037.03 лв.

ОСЪЖДА „МУРАКИ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” при ЦУ на НАП [населено място] юрисконсултско възнаграждение в размер на 3292.96 лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: